

Hồi 5

Quán Cơm Họ Mạch

Mạch Lão Quảng.

Đó là tên của một quán bán cơm mà cũng là tên của ông chủ hiệu.

Thịt quay, xá xíu của Mạch Lão Quảng thật thơm thật ngọt. Có thể nói trong vùng phụ cận chu vi mười dặm, khi mà thịt quay của lão Mạch được ra lò thì cả người lẫn chó cũng đều tụ tập quanh quán của ông.

Mạch Lão Quảng là ông chủ của một quán cơm nho nhỏ, ông ta kiêm luôn đầu bếp quay thịt cho cửa hiệu.

Ngoài việc quay thịt, lão Mạch chỉ bán cơm và cháo trắng. Nếu khách nào muốn uống rượu thì cứ tự tiện sang hàng rượu kế bên cạnh mua về.

Đó là quán rượu Ngôn Mậu Nguyên, ở sát vách với quán cơm của ông ta.

Khách đến quán lão Mạch mà muốn uống rượu thì sang Ngôn Mậu Nguyên hoặc có thể ngồi nhậu bên quán rượu nhưng sang quán của lão mua thịt.

Có người khuyên lão Mạch nên bán thêm rượu để có mối lợi hơn. Họ hỏi tại sao lão lại không nghĩ đến chuyện làm ăn phát đạt hơn như thế. Nhưng lão Mạch lại lắc đầu.

Ai muốn uống rượu thì sang bên cạnh mà mua lấy, hàng rượu đã có sẵn một bên, ai không bằng lòng thì cứ tự tiện... đi nơi khác.

Nhưng thịt quay của lão Mạch đã ngon mà trong vùng lại chỉ có quán của là độc nhất nên có ai bất mãn muốn đi nơi khác thì cũng chẳng biết phải đi đâu.

Thị trấn vùng sơn cước này lại nhỏ, đến dầu thấp đèn mà người ta cũng còn phải tiết kiệm thì đừng nói chuyện đi ăn cơm ở quán. Vì thế cho nên nếu có ai bất mãn muốn mở thêm một quán nữa để cạnh tranh với lão Mạch thì tin rằng cũng chỉ vài hôm sau là phải dẹp đi vì ế khách.

Lão Mạch từ lâu vốn không có ác ý với bọn Vương Động và Quách Đại Lộ, vì lão ta rất biết họ tuy nghèo rớt mồng tơi nhưng không bao giờ họ thiếu chịu.

Mỗi khi họ đến quán của lão là trong mình họ nhất định phải có đôi lượng bạc và mỗi lần như thế họ ăn rất khá.

Không có một ông chủ nào lại có thể có ác cảm với loại khách như thế ấy cả.

Đối diện với quán của lão Mạch, hơi xéo một bên là nhà “bà Ngoại” của Vương Động và Quách Đại Lộ.

Mỗi lần họ đến quán lão Mạch thì trăm lần hết chín mươi chín lần đều phải ghé trước qua nhà “bà Ngoại” rồi mới sang quán ăn.

Lúc họ bước ra khỏi nhà “bà Ngoại” tự nhiên là họ đi có vẻ mau hơn và thân sắc có vẻ khoan khoái hơn nhiều.

Tự nhiên là khi bước ra khỏi nhà “bà Ngoại” là trong túi họ đã có “hơi đồng” và tự nhiên những đồ vật trong mình của họ phải khuyết đi ít nhất cũng là vài món.

Nhà “bà Ngoại” của họ vốn là một tiệm... cầm đồ.

Mỗi khi cần, họ đều nói với nhau là về nhà Ngoại để kiếm tiền, từ đó tiệm cầm đồ đối với họ trở thành nhà “bà Ngoại”.

oOo

Nhưng lần này thì ngoại lệ.

Khi ngang nhà “bà Ngoại” chẳng những bọn Quách Đại Lộ không vào mà cũng không thèm ngo vào nữa. Họ ưỡn ngực đi thẳng qua quán của lão Mạch.

Họ đi bằng dáng điệu hết sức hiên ngang.

Bằng vào dáng cách hiu hiu như thế, tự nhiên ai cũng có thể thấy rõ là trong túi họ nhất định không thể trống.

Lão Mạch nghĩ thầm:

- Mẹ họ, hôm nay coi bộ có vó dữ ha !

Tự nhiên là lão Mạch nghĩ nếu họ chịu thiếu đại. Có lẽ nếu họ chịu thiếu lão một lần thì lão sẽ vinh hạnh để bày tỏ lòng tử tế của mình. Cố nhiên chỉ một lần thôi và cũng nên thanh toán mau một chút chứ nếu không thì lòng tương kính sẽ cũng vì đó mà bay luôn.

Cũng may là họ chưa thiếu chịu lần nào.

Bọn Quách Đại Lộ chưa tới cửa thì lão Mạch đã xum xoe bước ra tiếp đón thật niềm nở.

Cái này thì phải nhận là lão thật tình chứ không có ý qua loa, thật sự thì trong lòng lão rất mến mấy người bạn trẻ tuy nghèo nhưng lại rất sòng phẳng ấy. Lão vừa cười vừa nói:

- Chà, hôm nay đến sớm dữ ha.

Quách Đại Lộ cười:

- Không phải muốn đến sớm mà là tiền chun vào túi quá sớm, để lâu nó ngộp thở làm sao ?

Và hắn ngồi xuống vẩy vẩy tay:

- Chặt trước cho bọn này hai con vịt quay đi, rồi sau đó làm liền cho hai con gà quay, thứ gà thật béo nghe ông chủ.

Lần này hắn nói bằng một giọng khá rồn rảng vì trong túi hắn đang dần một nén vàng ròng mười lượng có dư.

Hơi đồng trong túi đã giúp cho làn hơi của hắn dồi dào, nghe giọng nói của hắn, người mù cũng có thể nhận ra cái hơi đồng trợ sức ấy ngay.

Đã đi làm cái công việc tìm kiếm khổ chủ để hoàn trả số vàng ngọc kết sù như thế, bọn họ có quyền xuất tạm ra một ít gọi là chi phí phục vụ chủ gia. Nhất định khi biết được chuyện đó, bất cứ một người nào bị mất trộm được hoàn trả mà thiếu đi một ít thì họ cũng hể hả vui lòng.

Vả lại, muốn đi dọn hỏi khổ chủ để hoàn trả mà trong bụng trống rỗng thì làm sao đi nổi. Nếu có muốn lết đi thì mở miệng cũng không ra.

Huống chi cái chuyện điều tra này đâu phải dễ dàng gì đâu, đâu phải chỉ năm ba câu nói mà thành được.

Nhất định là họ phải chia ra đi khắp chỗ trong vùng, dần lân khéo léo mới mong trả hết được năm rường vàng ngọc ấy.

Tự nhiên là họ phải ăn, phải ăn thật mạnh mới đủ sức để làm cái công việc nhân đức ấy.

Một con người đói lã, kêu thiên hạ cho một chén cơm còn chưa đủ sức chứ đừng nói chuyện làm nhân làm đức với ai.

Đó cũng là một lý do đúng đắn nhất, một lý do vững chắc nhất để họ có thể ăn sang mà không thấy ngượng mồm.

oOo

Tự nhiên là sau khi món vịt quay được dọn lên là kèm theo đó cũng có năm cân rượu, thứ rượu thượng hảo hạng của quán rượu bên cạnh.

Chính tay lão Mạch mang về cho họ.

Đó là một thái độ đặc biệt đối với bọn Quách Đại Lộ. Với những khách khác, dù sang trọng đến đâu thì lão cũng nhất quyết không làm. Ai muốn uống thì qua đó mua mà uống, không bằng lòng thì thôi vậy.

Rượu càng cạn chừng nào thì trách nhiệm trong lương tâm của họ càng nghe nặng.

Uống rượu của người ta thì phải lo chuyện cho người ta, đó là quy luật “thực nhân tài”

Chưa bao giờ trong đời họ chịu ăn không của bất cứ những ai. Trừ những người bạn thân hoặc trước đó họ đã làm một việc gì đáng gọi là giúp, nếu không thì nhất định có ăn có trả.

Quách Đại Lộ lên tiếng trước:

- Trong hai ngày nay, có ai nghe được tin tức gì không?

Tự nhiên là không có.

Vì nếu có thì ai lại chờ hỏi bao giờ ?

Chuyện xao động nhất trong cái thị trấn nhỏ bé này trong hai ngày qua là chuyện Vương đại nương, bà chủ tiệm tạp hoá đầu đường vừa... trở song thai.

Chuyện đó có thể không cần hỏi, chỉ đi qua mấy chỗ các bà mua bán ngoài đường, cũng như những bà rảnh rang ra ngồi... ở trước hiên nhà, chỉ cần đi phớt qua cũng nghe rất rõ ràng những lời bàn tán về cái chuyện ấy.

Tuyệt nhiên chuyện mất trộm không ai nói tới.

Bọn Quách Đại Lộ hết sức lạ lùng.

Và Quách Đại Lộ đâm ngờ vực:

- Hay là họ không lấy trộm ở vùng này?

Yến Thất nói:

- Không, nhất định là họ lấy ở vùng này chứ không phải nơi khác được.

Quách Đại Lộ hỏi:

- Thế thì tại sao lại không nghe thấy ở đây ai bị mất trộm? Trong một đêm mà quơ trợn bao nhiêu đó thì quả là một vấn đề đại sự. Đáng lý tất cả những người ở đây đã náo động lên như trời sập mới phải chứ .

Yến Thất nói:

- Không phải là không có vụ trộm ở đây nhưng vì không ai chịu nói ra, không ai dám nói ra.

Quách Đại Lộ trừng mắt:

- Bị trộm đâu phải là chuyện mất mặt gì đâu, tại sao lại không dám nói chứ ?

- Nếu tiền tài mà vô bằng một cách bất chính thì một khi đã bị trộm mất số ấy rồi thì dầu cho có xót ruột như xát muối cũng đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt.

Quách Đại Lộ cười:

- Cứ như anh nói thì không có chuyện gì xảy ra phiền phức cho chúng ta cả, hay nói cách khác là chúng ta đã tận nhân lực rồi, có phải thế không?

Bây giờ thì bao tử của hắn đã ngập cả rượu rồi, bao nhiêu trách nhiệm trong lòng đã quăng mất đi chỗ khác. Hắn chợt thấy trong lòng nhẹ nhõm, khoan khoái hơn bao giờ hết. Hắn cao giọng gọi:

- Lão Mạch, cảm phiền gọi thêm mười cân rượu nữa coi nào.

Lão Mạch chưa bước ra tới cửa thì bên ngoài có ba kẻ bước vào.

Người đi đầu rất cao, y phục dát vàng lấp lánh, xem rất là sang trọng. Người đi kế vóc dáng lại càng cao hơn nữa nhưng thân hắn thì lại ốm tong như cây tre miếu.

Nhưng hai con người ấy thần sắc ra sao không một ai nhìn thấy, không phải vì họ che dấu mà là đã bị người thứ ba “án” mắt.

Nói người thứ ba án mắt thì cũng không đúng mà phải nói là bị lấn át vì bao nhiêu cặp mắt trong quán đều tập trung vào con người này.

Hắn là một khối đen, áo đen, quần đen, giày đen, vớ đen. Hắn còn đeo một đôi bao tay cũng màu đen, đầu đội một chiếc nón rộng vành cũng đen tuốt luốt. Nhưng khi nhìn đến mặt hắn người ta mới thấy lạ lùng vì hắn cũng dùng một vuông lụa đen che kín.

Toàn thân hắn mới nhìn qua y như cây cột nhà cháy, không ai nhìn được chút da thật sao sao.

Y phục “dạ hành” không phải là chuyện lạ nhưng nó là thứ dùng trong đêm hôm khuya khoắt, hành hiệp hoặc trộm đạo chứ giữa ban ngày ban mặt, giữa thập mục sở thị như thế này thì cách ăn vận đó trở thành kỳ dị nhất trần gian.

Hắn là con người ra sao, sắc diện ra sao, không một ai biết được, không một ai nhìn thấy, toàn thân hắn không chừa ló một chỗ nào để cho người ta có thể vịn vào đó mà phán đoán.

Nhưng cũng không hiểu sao, ai cũng nhận ra rằng toàn thân của hắn bất cứ nơi nào cũng toát ra hơi hám đầy nguy hiểm.

Chỗ người ta nhìn thấy nguy hiểm hơn hết có lẽ là trên lưng của hắn, nơi mà hắn dắt thanh trường kiếm, vỏ kiếm đen bóng ngời ngời.

Rất ít người dùng kiếm như thế vì thanh kiếm quá dài, những thanh trường kiếm thông thường chỉ bằng hai phần ba thanh kiếm mà hắn đang đeo.

Thanh kiếm như thế khi rút ra thật là trở ngại, người ta không dùng vì phản ứng nhất định không thể nào nhanh.

Nhưng nếu người dùng thanh kiếm như thế thì phải thấy ngay rằng muốn đối phó là một chuyện không dễ.

Nhất định là hắn phải có cái sở trường.

Thanh kiếm như thế một khi thoát ra khỏi vỏ rồi thì không làm sao cho vào được dễ dàng. Khi nó đã tra vào thì nhất định nó đã được thấm máu. Tự nhiên là máu của đối phương.

oOo

Ba con người ấy vừa bước vào quán là chiếm ngay một cái bàn phía trong góc quán, rõ ràng là họ không muốn quấy rầy người khác mà họ cũng không muốn ai quấy rầy đến họ.

Họ gọi thức ăn bằng một thái độ tùy tiện, nghĩa là họ không phải ăn mà vào chỗ này, mặc dù nó là một quán ăn.

Không ai thấy họ nói với nhau những gì vì họ nói rất ít và rất nhỏ. Họ vào quán không để ăn thì là để nói chuyện nhưng chuyện của họ không ai biết được là chuyện gì nhưng với dáng cách của họ, ai cũng hiểu được rằng bất cứ chuyện gì cũng đều là quan trọng.

Lâm Thái Bình cứ nhìn người vận áo đen, hẩn lẩn nhảm trong miệng:

- Kiếm chưa tuốt ra khỏi vỏ mà đã thấy đầy sát khí.

Vương Động nói:

- Không phải sát khí toát ra từ thanh kiếm mà là toát ra từ con người.

Lâm Thái Bình hỏi:

- Các anh có biết người đó là ai không?

Quách Đại Lộ lắc đầu:

- Không biết, ta chỉ biết rằng cho dù ta có say đến đâu thì nhất định cũng không tìm gây sự với con người như hẩn.

Yến Thất nói:

- Tôi biết hai người cùng đi với hẩn.

Quách Đại Lộ hỏi:

- Nhưng họ lại không nhận biết anh à?

Yến Thất mỉm cười:

- Tôi là cái thá gì mà họ phải biết chứ ? Là những con người danh khí lấy lừng như thế làm sao lại có thể nhận biết đến tôi.

Quách Đại Lộ hỏi:

- Danh khí của họ lấy lừng lắm à?

Yến Thất nói:

- Cái con người vừa ốm vừa cao gọi là Hiệp Côn, nói cho đầy đủ là Hiệp Côn Tử.

Quách Đại Lộ nói:

- Côn tử là cây côn, cái đó thì hơi giống con người cà tong cà teo của hấn nhưng Hiệp Côn thì quả là có hơi đặc biệt.

Yến Thất nói:

- Hiệp côn là cái tên của một thứ dụng cụ tra khảo, bất luận một tên trộm gian ngoa cách mấy đi nữa, nếu một khi đã gặp cái món hiệp côn rồi thì người có hỏi mười tám đời tổ tiên nhà hấn thì hấn cũng khai vanh vách.

- Hấn có bản lĩnh cao như thế thiệt à ?

- Bất luận là ai, cứ hễ gặp tay hấn là không có cách gì không nói hết những chuyện thật của mình, cho dù nói ra rồi bị chặt đầu thì cũng cứ phải nói, cho dù người ấy đã chết lâu rồi hấn cũng vẫn làm cho phải cung khai.

Vương Động nói:

- Nhất định là thủ đoạn của hấn phải độc lắm.

Yến Thất nói:

- Ngoại hiệu của hấn có nghĩa là gặp ai đánh nấy. Bất luận ai đã lọt vào tay hấn thì không ai tránh khỏi được u đầu, sặc mũi, bầm tím mặt mày rồi chuyện gì thì tính sau. Những bằng hữu thuộc hắc đạo gặp hấn thì y như gặp tử thần.

Vương Động hỏi:

- Nhưng hấn làm gì mới được chứ?

- Thám tử Thanh Hà huyện.

Vương Động nói:

- Thanh Hà huyện là nơi nhỏ hẹp, dùng con người tài ba như thế chẳng hoá ra mai một đi sao?

Yến Thất nói:

- Chính vì thủ đoạn của hấn độc quá cho nên tiến lên không nổi. Tuy không được thăng quan nhưng bất cứ nơi nào có vụ án rắc rối không giải quyết được thì nhất định là phải đến Thanh Hà huyện mượn tay của hấn.

Quách Đại Lộ hỏi:

- Còn cái tên mặc áo kim tuyến kia?

Yến Thất nói:

- Hấn họ Kim, vì hấn ưa thích màu kim nên người ta gọi hấn là Kim Sư, nhưng sau lưng hấn người ta lại gọi là Kim Mao Sư Tử Cầu.

Quách Đại Lộ gật gù:

- Bằng vào lương tâm mà nói thì con người hấn không giống Sư Tử Cầu là mấy...

Yến Thất hỏi:

- Anh có thấy Sư Tử Cầu rồi à?

Quách Đại Lộ nói:

- Giống chó nào tôi cũng đều thấy cả.

Yến Thất hỏi:

- Thế Sư Tử Cầu trên mặt có cái gì lớn nhất?

Lâm Thái Bình chen vào:

- Lỗ mũi lớn nhất.

Yến Thất hỏi luôn:

- Cái gì nhỏ nhất?

- Cái miệng.

Hắn cười giải thích:

- Lúc nhỏ tôi có nuôi mấy con Sư Tử Cầu vì thế cho nên tôi biết quá rõ ràng.

Yến Thất hất mặt:

- Anh nhìn kỹ vào mặt con người ấy thử xem.

Từ bên bàn này ngó qua cũng vừa vặn thấy trọn bộ mặt của Kim Sư. Bất cứ nhìn từ phía nào, không ai không trông thấy lỗ mũi hắn trước tiên. Lỗ mũi của hắn có thể nói là chiếm hết một phần ba khuôn mặt hắn.

Bất luận là ai, luôn luôn cái miệng cũng đều lớn hơn cái mũi thế nhưng với Kim Sư thì khác, lỗ mũi hắn lớn hơn cái miệng. Vì thế nếu nhìn từ trên đầu xuống thì không làm sao thấy được cái miệng của hắn được, cái miệng bị cái lỗ mũi trâu án mất.

Quách Đại Lộ sặc cười:

- Đúng là cái lỗ mũi to nhất trần gian.

Vương Động nói:

- Nhưng con mắt của hắn không được linh hoạt.

Quách Đại Lộ ngạc nhiên:

- Làm sao anh biết được?

Vương Động nói:

- Bởi vì ánh mắt của hắn bị lỗ mũi chia cách làm hai. Vì thế mắt bên trái chỉ có thể nhìn được phía bên trái, mắt bên phải chỉ nhìn được bên phải, mắt bên này không thể thấy bên kia.

Bây giờ thì không ai nhin cười nổi, luôn cả Yến Thất là người ít cười nhất cũng phải ôm bụng ngã nghiêng cười.

Quách Đại Lộ nói:

- Đến bây giờ tôi vẫn không tìm ra được cái miệng của hắn.

Yến Thất nín cười và nói một cách thản nhiên:

- Dưới mũi hắn có một cái lỗ, cái đó là miệng chứ còn gì nữa.

Quách Đại Lộ nhướng mắt:

- Ủa, cái đó là miệng đấy à? Tôi cứ tưởng là lỗ mũi chứ.

Lâm Thái Bình nói:

- Lỗ mũi sao lại có râu?

Quách Đại Lộ nói:

- A, tôi lại tưởng đó là ... lông mũi.

Vương Động nói:

- Bởi vì thế nên khi hấn ăn cái gì, người ta thắc mắc là không biết hấn ăn bằng ngã nào.

Họ tuy cố làm vẻ như không chú chẳng chịu cười nhưng nói mãi rồi người nào người nấy cũng đều ôm bụng cười...

Nhất là Quách Đại Lộ, hấn cười đổ cả chén dĩa trên bàn.

Gã Kim Mao Sư Tử Cầu cũng quay lại, ném tia mắt về phía bọn Quách Đại Lộ nhưng hấn chỉ nhìn một cái thôi rồi quay trở lại.

Chỉ nhìn một cái thôi nhưng một cái cũng đủ quá rồi. Bọn Quách Đại Lộ đã nhìn thấy cái nhìn đó. Mỗi người trong bọn họ đều cảm thấy cái mũi dao bén ngọt trong cái nhìn của hấn, tròn mắt hấn vàng tươi, y như tròn mắt của con sư tử.

Bọn Quách Đại Lộ nói chuyện vốn đã nhỏ, bây giờ lại càng hạ thấp hơn nữa.

Quách Đại Lộ hỏi:

- Hấn là gì thế nhỉ? Nghề của hấn đấy mà ?

Yến Thất nói:

- Hấn cũng là một thám tử. Hai năm trước đây còn là thám tử ở kinh đô nhưng nghe nói mấy tháng gần đây được thăng làm thủ lĩnh chín tỉnh miền Bắc.

Quách Đại Lộ nói:

- Cách ăn mặt của hấn giống y như là công tử bột chứ không giống Tổng Thám Đầu chút nào cả.

Vương Động nói:

- Cái đó không nhất thiết, chính như anh bây giờ có ai dám bảo anh là một thàng kiết xác đâu.

Lâm Thái Bình nói:

- Bản lĩnh của hấn như thế nào?

Yến Thất nói:

- Cái mũi của hấn...

Lâm Thái Bình nhướng mắt:

- Mũi hấn ư ?

Yến Thất gật đầu:

- Lỗ mũi của hắn đặc biệt lắm. Bất cứ một người nào đã bị hắn ngửi thấy một lần thì suốt đời, cho dù người ấy có thay đổi hình dạng cách nào, gặp hắn là hắn đánh hơi biết ngay. Người ta bảo mũi hắn thích còn hơn mũi chó.

Lâm Thái Bình gật gù:

- Bản lĩnh đó cũng kể là ghê gớm.

Yến Thất nói:

- Hai con người ấy cũng có thể nói là tuyệt đỉnh cao thủ của quan nha, nếu không phải là vụ án quan trọng thì nhất định không khi nào kinh động đến họ. Vì thế cho nên...

Vương Động nói:

- Cho nên anh lấy làm lạ không hiểu tại sao cả hai con chó dữ cùng một lúc lại đến nơi này phải không?

Yến Thất nói:

- Quả thật là tôi cảm thấy lạ lùng. Nếu bảo rằng họ vì vụ trộm đêm rồi thì tại sao tin tức đến với họ quá sớm như thế ấy?

Ngay trong lúc ấy chợt nghe tiếng đàn bà la oai oái ngoài đường y như bị đập nhầm con chuột.

Sau đó người ta nhìn thấy một người đàn bà đầu tóc rối bời từ ngôi nhà đối diện bên kia đường chạy băng ra, đằng sau có một người đàn ông vừa lùn vừa mập chạy theo kéo lại.

Người đàn bà vừa khóc vừa la, bà ta cứ chạy và cuối cùng nằm lăn trên mặt đất.

Bà ta la bài hãi:

- Luôn cả quan tài dưỡng già của tôi mà người ta cũng trộm đi hết, thế mà làm sao không cho tôi nói chứ? Tôi cứ la lên đó, la lên cho mọi người biết bọn trộm tàn ác vô nhân đạo này.

Càng nói như càng xúc động, bà ta la thật lớn:

- Trời ơi, ngó xuống mà coi, tại sao không đánh dùm bọn tàn nhẫn này cho tôi? Thật là cái quân quá độc, tại sao không chừa cho tôi chút nào hết vậy? Tất cả ba ngàn lượng vàng, lại còn đồ trang sức của tôi nữa... Nếu có người nào có thể tìm lại được dùm tôi nhất định tôi sẽ dâng cho người ấy phân nửa.

Người đàn ông xem chừng vừa giận mà lại vừa sợ, mặt ông ta lúc đỏ lúc xanh, cứ bám theo cố lôi bà nọ vào nhà. Đẩy được mẹ vợ vào trong cửa rồi, ông ta cố đứng lại nở nụ cười méo xệch, nói như phân bua... dính chính:

- Mẹ vợ của tôi đã phát điên rồi, thử nghĩ xem nhà tôi làm sao có được ba ngàn lượng bạc chứ nói gì đến vàng.

Quách Đại Lộ và Yển Thất đưa mắt nhìn nhau, họ muốn hỏi lão Mạch xem hai vợ chồng người ấy là ai nhưng cái tên Hiệp Côn nhanh miệng hơn, hấn đã làm chuyện ấy trước hơn ai hết.

Giọng nói của hấn trầm trầm, cách nói thật chậm chạp, mỗi một tiếng của hấn thốt ra hình như đã cố dùng thật nhiều sức lực.

Hình như hấn đã làm cho người nghe có cảm giác rằng mỗi tiếng của hấn phải nghiên cứu kỹ chứ không hề để sót...

Lão Mạch nói:

- Đồi vợ chồng ấy nghe nói từ Khai Phong Phủ đến đây. Họ mở ngôi quán bán bông vải xơ xài. Nghe nói dành dụm được đâu hơn một ngàn lạng, hai vợ chồng định sửa soạn cho cuộc sống nơi đây tới ngày cuối cùng. Nếu trong nhà họ mà có đến ba ngàn lạng vàng bị trộm thì quả là chuyện lạ lùng.

Lão Mạch vốn không phải là loại người nhiều chuyện, lão cũng có nói những câu dài nhưng toàn vào những khi nói về chuyện quay thịt ngon hay dở, bán nhiều hay ít, heo vịt gà đạo này mua có dễ không hay thôi chứ nói một câu như thế về người khác thì cũng là chuyện lạ lùng ít có.

Hiệp Côn đang chăm chú nghe.

Hấn nói thật chậm và nghe thật kỹ càng, gần như hấn cố nhai đi nhai lại từng tiếng của người đối thoại rồi nuốt luôn vào bụng.

Mà một khi hấn đã nuốt rồi thì trời gằm của khó gỡ ra.

Chờ lão Mạch nói hết câu, hấn hỏi tiếp:

- Hai vợ chồng đó tên là gì?

Lão Mạch đáp:

- Người chồng họ Cao, còn người vợ hình như là họ La thì phải.

Hiệp Côn vụt đứng lên, bước thẳng ra ngoài.

Từ đầu đến cuối không hé môi, bây giờ tên áo đen mới lên tiếng:

- Không biết đã đến ngụ chưa?

Lão Mạch đáp:

- Vừa mới qua ngụ không lâu.

Người áo đen nói:

- Đưa đây.

Kim Sư Tử Cầu do dự:

- Nơi này hình như có hơi bất tiện...

Người áo đen nói:

- Tiện.

Kim Sư Tử Cầu thở ra một tiếng, hất móc trong lưng ra một nén vàng chừng hai mươi lượng đặt lên bàn và nhẹ nhẹ đẩy về phía tên áo đen.

Tên này thu lấy và không nói thêm một tiếng nào cả.

Kim Sư Tử Cầu lại thở ra và nhìn ra ngoài trời lẩm nhẩm:

- Trời hôm nay hình như mau tối quá.

Hắn nói thế nhưng dưới con mắt của mọi người thì trời hôm nay cũng không dài hay ngắn hơn gì bữa trước chút nào cả.

oOo